

Sygn. akt I C 446/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Kaczyńska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. M. (1)

przeciwko R. K. i M. O.

z udziałem Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K.

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od R. K. i M. O. na rzecz P. M. (1) kwotę 231,00 zł (dwustu trzydziestu jeden złotych zero groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza solidarnie od R. K. i M. O. na rzecz P. M. (1) kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża i nakazuje pobrać solidarnie od R. K. i M. O. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 451,95 zł (czterysta pięćdziesiąt jeden złotych 95/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 446/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Łęczycy, w dniu 3 sierpnia 2012 r., P. M. (1) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie solidarnie od R. K. i M. O. kwoty 231zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 sierpnia 2012r., Sąd Rejonowy w Łęczycy, nakazał pozwanym R. K. i M. O., aby zapłacili solidarnie powodowi P. M. (1) kwotę 231zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty oraz kwotę 8zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wnieśli w tymże terminie sprzeciw / k. 19 – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 9 sierpnia 2012r., sygn. akt I Nc 410/12 /.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwani R. K. i M. O., zaskarżyli nakaz zapłaty w całości, wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych wraz z wynagrodzeniem radcy prawnego. Pozwani zarzucili brak wykazania przez powoda istnienia niezgodności wydanego mu towaru z zawartą umową, brak wykazania przez powoda, iż wskazana przez niego niezgodność towaru konsumpcyjnego istniała w chwili wydania mu towaru, brak oświadczenia powoda o odstąpieniu od umowy zawartej z solidarnymi pozwanymi, brak po stronie powoda roszczenia dochodzonego pozwem / k. 24-26 – sprzeciw od nakazu zapłaty /.

W piśmie z dnia 18 września 2012r., Powiatowy Rzecznik Konsumentów w K., oświadczył, iż działając na podstawie art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów / Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm. / i art. 63³ k.p.c. oraz na wniosek konsumenta, wstępuje do niniejszego postępowania po stronie konsumenta P. M. (1) i popiera powództwo w całości / k. 32-34 – oświadczenie Powiatowego Rzecznika Konsumentów o wstąpieniu do toczącego się postępowania /.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 roku, wydanym w sprawie VI C 129/13, Sąd Rejonowy w Kutnie, VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy zasądził od e-megasport Spółka cywilna (...), M. O. w S. na rzecz P. M. (1) kwotę 60 / sześćdziesiąt / zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach procesu / wyrok k. 180/.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi uchylił wyrok Sądu Rejonowego w z dnia 6 listopada 2014 roku i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Łęczycy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego / wyrok wraz z uzasadnieniem k. 240 -244/.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie / protokół rozprawy k. 263/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. i M. O. prowadzą działalność gospodarczą pod firmą e-megasport Spółka cywilna (...), M. O. z siedzibą w S., w ramach prowadzonej działalności zajmują się sprzedażą nowych wyrobów w wyspecjalizowanych sklepach / d. k. 18 – wypis danych z wypisu w rejestrze REGON Głównego Urzędu Statystycznego /.

W dniu 26 lutego 2011r. P. M. (1) zakupił w sklepie internetowym prowadzonym przez pozwanych, obuwiu sportowe firmy (...) za kwotę 171zł, na która złożyła się kwota 155zł za buty i 16zł koszty wysyłki / d. k. 7 – kserokopia FAKTURY VAT/.

W dniu 17 marca 2012r. powód zgłosił pozwany reklamację zakupionego obuwiu sportowego, wskazując wady fizyczne zakupionego towaru polegające na złym wykonaniu zapiętek, szybkim zużyciu materiału w tylnej części buta / dziury /.

Zgłoszenie szkody przez powoda nastąpiło na druku – wzorze zgłoszenia reklamacyjnego stosowanego przez pozwanych. Druk zgłoszenia przedstawiony powodowi przez pozwanych nie zawierał rubryki w której zgłaszający konsument może wskazać konkretne roszczenie, którego spełnienia domaga się od sprzedawcy / druk zgłoszenia k. 17/.

Po uzyskaniu odmowy uwzględnienia zgłoszonej reklamacji, P. M. (2) zlecił wydanie opinii co do zasadności reklamacji obuwiu, K. J. rzeczoznawcy wpisanemu na listę Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej, który uznał, iż są podstawy do uwzględnienia reklamacji. Rzeczoznawca stwierdził, iż przedmiotowe obuwiu typu sportowego, powinno spełniać wysokie wymagania wytrzymałościowe i higieniczne, decydujące o trwałości i komforcie użytkowym. Tymczasem, zakupione przez konsumenta obuwiu jest wykonane ze słabych materiałów, niedostosowane do długiego intensywnego noszenia. Powstała wada / wada materiałowa / nie była winą konsumenta, gdyż w przedmiotowym obuwiu zastosowano podszewkę niedostatecznej jakości, która nie powinna zostać użyta do obuwiu / d. k. 8 – 10 – kserokopia oceny zasadności reklamowanego obuwiu z dnia 12 kwietnia 2012r. /.

P. M. (2) poniósł koszty opinii sporządzonej przez rzeczoznawcę w wysokości 60zł / d. k. 11 – kserokopia rachunku (...) /.

W dniu 16 kwietnia 2012 roku, powód zwrócił się do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. o podjęcie interwencji w przedmiotowej sprawie / pismo k. 16/.

Działając na wniosek konsumenta P. M. (2), Powiatowy Rzecznik Konsumentów w K., powołując się na opinię rzeczoznawcy K. J., zwrócił się do e-megasport Spółki cywilnej (...), M. O. z siedzibą w S. o ponowne przeanalizowanie przedmiotowej sprawy i zrealizowanie reklamacji zgodnie z roszczeniem określonym przez konsumenta – dokonanie zwrotu ceny reklamowanego obuwia oraz zwrotu kosztów ekspertyzy / d. k. 14 – kserokopia pisma Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K. z dnia 19 kwietnia 2012r. /.

W piśmie z dnia 4 maja 2012r., skierowanym do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K., pozwani odmówili uznania zasadności zgłoszonej reklamacji / d. k. 13 – kserokopia pisma e-megasport Spółka cywilna (...), M. O. z siedzibą w S. z dnia 4 maja 2012r. /.

Zastosowane w obuwiu, zakupionym przez powoda, podszewki nie spełniają wysokich wymagań dla tego rodzaju materiałów bowiem uległy przetarciu mimo niezbyt intensywnego użytkowania o czym świadczy stan obuwia, które nie jest nadmiernie zużyte i wyeksploatowane. Jako markowe obuwie sportowe firmy (...) powinno ono spełniać wysokie wymagania jakościowe, ale takiego wymogu nie spełniło. Reklamowane obuwie posiadało wadę rzeczy sprzedanej w dacie zawarcia umowy.

Brak jest technicznych możliwości dokonania naprawy obuwia w taki sposób, aby obuwie po naprawie posiadało swoje pierwotne właściwości, cechy użytkowe oraz wygląd obuwia nie uszkodzonego. Jest to wada nienaprawialna i nieusuwalna / d. k. 121 – 122 – opinia biegłego A. K. (1) /.

Ustalając stan faktyczny przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia Sąd nie uwzględnił opinii biegłego M. G.. Przede wszystkim opinia ta jest niekategoryczna i niepełna. W pisemnej opinii biegły M. G. podniósł, iż jego ocena jest „subiektywna”, bo nie jest w stanie wykonać badań koniecznych do sprecyzowania i wskazania powodów tak szybkiego zużycia obuwia powoda, ani też jakości materiałów użytych do wytworzenia obuwia. Biegły nie potrafił również określić parametrów trwałości górnej dzianiny. Biegły w opiniach nie udzielił zatem odpowiedzi na pytania Sądu zakreślone w tezie dowodowej.

Czyniąc ustalenia, Sąd opierał się na treści opinii biegłego – A. K.. Zdaniem Sądu sporządzona przez biegłego opinia jest pełna, jasna i sporządzona została przez osobę dysponującą fachową wiedzą, której bezstronność nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na treści złożonych dokumentów, których prawdziwość nie została przez strony zakwestionowana.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

Zgodnie z treścią art. 4. 1. ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego w jej brzmieniu z daty zawarcia umowy pomiędzy stronami / Dz. U. nr 141 poz. 1176 ze zm. – zwana dalej ustawą /, sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową.

Jak wynika z opinii biegłego A. K. zastosowane w obuwiu, zakupionym przez powoda, podszewki nie spełniają wysokich wymagań dla tego rodzaju materiałów bowiem uległy przetarciu, mimo niezbyt intensywnego użytkowania o czym świadczy stan obuwia, które nie jest nadmiernie zużyte i wyeksploatowane. Jako markowe obuwie sportowe firmy (...) powinno ono spełniać wysokie wymagania jakościowe, ale takiego wymogu nie spełniło. Reklamowane obuwie posiadało wadę rzeczy sprzedanej w dacie zawarcia umowy.

W niniejszej sprawie towar - obuwie sportowe firmy (...) w chwili jego wydania był zatem niezgodny z umową.

Powód swoje roszczenie zgłosił pozwanym w terminie wskazanym w art. 10 ust. 1 ustawy tj. przed upływem dwóch lat od wydania tego towaru kupującemu.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów.

Jak stanowi natomiast art. 8 ust. 4 jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna.

Ustawa o sprzedaży konsumenckiej przewiduje dla kupującego, na wypadek stwierdzenia niezgodności z towarem, cztery uprawnienia w stosunku do sprzedawcy, ograniczając jednak możliwą kolejność ich wyboru przez kupującego. Kupujący może w razie niezgodności towaru z umową skorzystać w pierwszej kolejności z uprawnień zawartych w pierwszej sekwencji / art. 8 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej / tj. żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, a dopiero w dalszej kolejności, jeżeli spełnione są określone przesłanki, może żądać przewidzianego w drugiej sekwencji / art. 8 ust. 4 ustawy o sprzedaży konsumenckiej / obniżenia ceny a następnie odstąpić od umowy.

Sekwencyjność roszczeń wynika z dążenia ustawodawcy do zapewnienia trwałości umowie sprzedaży i umożliwieniu konsumentowi uzyskania poszukiwanego przez niego towaru. Dlatego też pierwsze z przysługujących kupującemu roszczeń, wskazywane w art. 8 ust.1 zmierzają do realnego wykonania umowy, zaś przewidziane w art. 8 ust.4 prowadzą do ukształtowania stosunku stron zawiązanego umową sprzedaży poprzez przywrócenie ekwiwalentności świadczeń (obniżenie ceny) lub likwidację łączącego strony węzła prawnego (odstąpienie od umowy).

Wykładnia uregulowań art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej winna uwzględniać zarówno przywołane przepisy jak również cel ustawy.

Powód zgłaszając reklamację w dniu 17 marca 2012 roku nie zgłosił do pozwanych konkretnego roszczenia. Stosowany przez pozwanych druk / wzór / zgłoszenia reklamacyjnego nie zawierał rubryki pozwalającej na wpisanie w druk w treści roszczeń których domaga się konsument. Co więcej, pozwani nie wezwali powoda do sprecyzowania reklamacji poprzez wskazanie konkretnego roszczenia

Sprzedawca / pozwani / uzyskali więc możliwość swobodnego wyboru pomiędzy roszczeniami określonymi w art. 8 ust. 1 ustawy tj. posiadali uprawnienie do wymiany obuwia na nowe, bądź też mieli możliwość podjęcia próby dokonania naprawy obuwia. Pozwani ocenili reklamację niezasadną i nie zadośćuczynili roszczeniom powoda określonym w artykule 8 ust. 1 ustawy.

Pozwani wykluczyli tym samym w ogóle realizację uprawnień z pierwszej grupy. W takiej sytuacji nie można zasadnie twierdzić, że powód nie wykonał uprawnień przewidzianych w ramach pierwszej grupy. Niewątpliwie zatem decyzja odmowna pozwanych z dnia 20 marca 2012 roku, spowodowała, że powód /konsument / wyczerpał możliwość żądania roszczeń przewidzianych w art. 8 ust. 1 ustawy.

Jednocześnie niezrealizowanie roszczeń powoda przez pozwanych tj. brak naprawy towaru lub jego wymiany przez sprzedawcę dawało uprawnienie powodowi do wystąpienia z roszczeniami określonymi w art. 8 ust. 4 ustawy.

W tym celu, w dniu 19 kwietnia 2012 roku, Powiatowy Rzecznik Konsumentów w K. działając w imieniu powoda zwrócił się do pozwanych z żądaniem zwrotu ceny reklamowanego towaru oraz zwrotu kosztów ekspertyzy. Pozwani ponownie odmówili zasadności zgłoszonej reklamacji.

Pozwani ani nie uczynili zadość pierwotnemu żądaniu powoda, ani nawet nie podjęli starań w tym kierunku negując podstawę uprawniającą powoda do występowania z roszczeniem, która faktycznie, jak to ustalił biegły, istniała już w chwili wydania towaru kupującemu. Pozwani zatem uchylił się obowiązku określonego w ramach pierwszej grupy i nie zrealizowali go czasie do tego odpowiednim, co kreowało przesłankę z art. 8 ust.4 wymienioną jako druga w kolejności w treści tego przepisu. Przesłanka ta ulega realizacji w każdym przypadku pozostawiania sprzedającego w zwłoce z wykonaniem obowiązku stanowiącego korelat uprawnień konsumenta przewidzianych w art.8 ust.1, a więc zarówno, gdy sprzedający nie zdołał dokonać naprawy lub wymiany towaru w odpowiednim czasie pomimo uznania słuszności reklamacji, jak też gdy w ogóle odmówił spełnienia żądań kupującego błędnie kwestionując samą ich zasadność.

Uznanie stanowiska zajmowanego przez pozwanych prowadziło do dalszych jeszcze konsekwencji polegających na ograniczeniu lub wyłączeniu uprawnień z drugiej w kolejności ich sekwencji w każdym w zasadzie przypadku zakwestionowania przez sprzedającego wadliwości towaru. Wymuszały to na kupującym inicjatywę procesową w celu wykazania tej przesłanki w ramach dochodzenia roszczenia określonego w grupie pierwszej. W następstwie wyroku uwzględniającego takie powództwo brak byłoby instrumentów pozwalających na przymuszenie sprzedającego do wyegzekwowania tego rodzaju obowiązku a jego wykonanie mogłoby odbywać się jedynie w trybie art.1049 kpc. W rezultacie takiego rozumowania, odstąpienie od umowy lub obniżenie ceny jeśli w ogóle mogłoby mieć miejsce, to dopiero po uzyskaniu takiego wyroku a uzyskanie oczekiwanego efektu w postaci odzyskania całości lub części zapłaconej ceny wymagałoby, przy braku woli sprzedającego dobrowolnego wykonania zobowiązania, wydania kolejnego orzeczenia zasądającego takie świadczenie. Uprawnienia kupującego doznawałyby w takiej wersji uszczuplenia w sposób sprzeczny z założeniami ustawy. Wprawdzie, jak to wyżej wskazano, regulacje związane z uprawnieniami konsumenta z tytułu niezgodności towaru z umową zakładają priorytet realnego wykonania umowy, jednakże nie w sposób bezwzględny i nie za cenę znacznych niegodności dla konsumenta, z jakimi wiązać musiałby się opisany wyżej mechanizm realizacji praw konsumenta w wyniku przyjęcia rozumowania przedstawionego przez pozwanych.

W rezultacie powód uprawniony był do odstąpienia od umowy, co prowadzi do skutecznego podnoszenia przez niego żądania określonego w pozwie o zwrot ceny nabycia (art. 494 kc).

Wbrew twierdzeniom pozwanych powód złożył stosowne oświadczenie o odstąpieniu od umowy za czym przemawia treść pisma Powiatowego Rzecznika Konsumentów w K., który działając na wniosek i w imieniu powoda zwrócił się do pozwanych o ponowne przeanalizowanie przedmiotowej sprawy i zrealizowanie reklamacji zgodnie z roszczeniem określonym przez konsumenta i dokonywanie zwrotu ceny reklamowanego obuwia oraz zwrotu kosztów ekspertyzy. Również z treści uzasadnienia pozwu jednoznacznie wynika, że powód odstępuje od zwartej z pozwanymi umowy.

Podkreślić należy pamiętać, iż konsument jest chroniony przez przepisy tzw. prawa konsumenckiego, a jednym z jego elementów jest przywołana ustawa.

Przepisy ustawy zabezpieczają przede wszystkim interesy nabywcy nakładając na sprzedawcę dodatkowe obowiązki. Celem wprowadzenia przedmiotowej regulacji do polskiego porządku prawnego było nie tylko dostosowanie polskiego prawodawstwa do prawodawstwa UE, lecz przede wszystkim ustawa ta miała doprowadzić do podwyższenia standardu ochrony konsumentów w kontaktach z profesjonalnymi sprzedawcami.

Niewątpliwie niezgodnym z celem ustawy jest sytuacja w której sprzedawca może następnie przedstawić konsumentowi wadliwy – niepełny druk zgłoszenia szkody, nie zawierający miejsca na wpisanie żądania przez konsumenta i mimo ujawnienia i udowodnienia sprzedawcy wady rzeczy sprzedanej, odmówić uwzględnienia reklamacji, tocząc postępowanie reklamacyjne przez 3 lata, odmawiając jednocześnie konsumentowi realizacji roszczenia zwrotu ceny.

W realiach rozpoznawanej sprawy, uzasadnione jest również żądanie powoda zasądzenia od strony pozwanej kwoty 60zł tytułem zwrotu kosztów opinii wydanej przez rzeczoznawcę K. J..

Ustawa o sprzedaży konsumenckiej nie zawiera odpowiadającej art. 566 k.c. regulacji dotyczącej kwestii odpowiedzialności odszkodowawczej sprzedawcy, zatem kwestia ta jest rozstrzygana na zasadach ogólnych z art. 471 k.c. Oznacza to, że kupujący może domagać się naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania na podstawie art. 471 k.c.

W rozpoznawanej sprawie, szkoda poniesiona przez P. M. (1) wskutek istnienia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, polega na uszczerbku w majątku kupującego wynikłego z konieczności poniesienia kosztów związanych ze zleceniem i pokryciem kosztów opinii rzeczoznawcy K. J., po odmowie uwzględnienia zgłoszonej reklamacji przez sprzedawcę.

W ocenie Sądu, poniesione przez powoda koszty ekspertyzy zakupionego obuwia wobec odmowy uwzględnienia zgłoszonej reklamacji, są uzasadnione. Koszty powyższej ekspertyzy pozostają w związku przyczynowym pomiędzy poniesieniem tego wydatku a zdarzeniem powodującym szkodę oraz poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne w kontekście ustalenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. W tej sytuacji koszt wykonania takiej opinii w kwocie 60zł, udokumentowany Fakturą VAT / k. 11 /, powinien zostać zwrócony powodowi przez pozwanego.

Żądanie zasądzenia odsetek o charakterze ustawowym znajdowało podstawę w przepisach art. art. 359§1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c.,

Odpisy pozwu, doręczono pozwanym w dniu 16 sierpnia 2012r. / k. 20 i k. 21 – zwrotne potwierdzenie odbioru /. Przy czym, skoro obowiązek świadczenia zwrotu ceny wiązał się z odstąpieniem od umowy sformułowanym w pozwie, opóźnienie po stronie pozwanych powstać mogło dopiero w dniu następnym po doręczeniu im odpisu pozwu, co nastąpiło w dniu 17 sierpnia 2012 roku. Powództwo w zakresie odsetek za okres poprzedzający tę datę podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art.98§1 k.p.c., wobec wygrania sprawy przez powoda w całości. Poniesione przez powoda koszty w sprawie wynosiły 30 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych / t. j. Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zm. / w związku z art. 98 § 1 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 421.95 tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.